

Vilka metoder använder revisionister för att ta makten i ett kommunistiskt parti?

MF 1/2020

(Denna text, ett slutord, ingick i ett häfte, ”Koncentrera riktiga idéer”, som aldrig publicerats offentligt tidigare och som bara spreds internt under partistriden inom SKP 1978 – 1980.)

Det är viktigt att lära från det förgångna. Det fördes en kamp mellan de två linjerna, den marxist-leninistiska och den modernt revisionistiska linjen, i stort sett vartenda kommunistiskt parti efter andra världskriget. I flera fall började partierna steg för steg urarta redan under världskriget, eller begick mycket svåra fel, ja, t.o.m. öppet förräderi mot befrielsekampen och revolutionen som det grekiska kommunistpartiet.

Det allvarligaste bakslaget inträffade med Sovjetunionens Kommunistiska Parti, där den modernt revisionistiska linjen, som leddes av Nikita Chrustjev, lyckades ta makten 1956, efter en hård kamp i tre års tid efter Stalins död. De flesta kommunistpartier följde patrull, ja, i själva verket understödde det revisionistiska maktövertagandet i SUKP. Några kommunistpartier, främst Kinas Kommunistiska Parti, stod fast vid den marxist-leninistiska linjen.

Förklaringen till att så många kommunistpartier föll offer för den moderna revisionismen är givetvis sammansatt. Det enda, som är intressant i detta sammanhang, är deras metoder, deras inställning till den demokratiska centralismen och den öppna åsiktskampen.

Revisionisternas minsta gemensamma nämnare var att de var motståndare till den demokratiska centralismen och den öppna åsiktskampen, och att de i stället tillämpade byråkratisk centralism och använde organisatoriska åtgärder, fr.a. disciplinära åtgärder, för att lösa meningsmotsättningar. Graden på åtgärder berodde på graden av motstånd.

I SUKP rasade alltså striden mellan den marxist-leninistiska linjen och den modernt revisionistiska linjen i centralkommittén mellan 1953-1956 och avgjordes inte förrän på SUKP:s

kongress 1956. Det är ett faktum att kampen böljade fram och tillbaka inom centralkommittén – vid ett läge hade t.o.m. Molotov, Malenkov och Kaganovitj uppnått majoritet i politbyrån (d.v.s. motsvarigheten till SKP:s verkställande utskott) och avsatte Chrusjtjov som generalsekreterare. Men Chrusjtjov ställde politbyrån åt sidan, inkallade själv ett möte i centralkommittén och de ledande spetsarna i armén och KGB såg till att de Chrusjtjov-trogna ledamöterna i centralkommittén flögs till detta möte. De, som stödde den marxist-leninistiska linjen, som företrädde av Molotov m.fl., kunde inte räkna med samma service, och följaktligen lyckades Chrusjtjov vinna majoritet på detta centralkommittémöte. I stället blev nu Molotov, Malenkov och Kaganovitj avsatta och nu inleddes också utrensningarna av de partimedlemmar i SUKP, som höll fast vid den marxist-leninistiska linjen, vid Lenins och Stalins lära, på fullt allvar.

Det avgörande felet, som de ledande företrädarna för den marxist-leninistiska linjen, d.v.s. Molotov, Malenkov och Kaganovitj, gjorde, bestod i att de konsekvent höll motsättningarna inom centralkommittén, ja, t.o.m. i det läge, då de temporärt var i majoritet i politbyrån, i stället för att mobilisera partiets medlemmar i öppen kamp. Det är för sent att mobilisera medlemmarna i ett kommunistiskt parti, då revisionisterna redan tagit makten i ledning, strypt den inre partidebatten, d.v.s. möjligheten att korrigera den felaktiga linjen, och lyckats rensa samtliga de partimedlemmar som företräder en marxist-leninistisk linje. Detta betyder alltså att marxist-leninisterna måste ta upp den öppna kampen innan det kommunistiska partiet har blivit revisionistiskt. Annars är det för sent. Det var också detta Mao Tse-tung förstod; det var denna lärdom, som han drog av den negativa utvecklingen i Sovjetunionen och revisionismens maktövertagande och; det var därför som han utformade teorin om den stora proletära kulturrevolutionen för att förhindra revisionismens maktövertagande i Kina och själv ställde sig i ledningen för denna rörelse. Oavsett de sekundära fel – de må uppgå till 30, 40 procent – som begicks under kulturrevolutionen, så kan denna aldrig omvärderas så att huvudsidan blir negativ.

Det var också uppenbart att Molotov, Malenkov och Kaganovitj föll till föga, efter att de hade förlorat i centralkommittén, eftersom de överlevde och överlevde med reträttposter, och underordnade sig den modernt revisionistiska linjen.

Under andra världskriget begick det grekiska kommunistpartiet öppet förräderi gentemot det grekiska folket, släppte in den engelska armén, trots att nästan hela landet var befriat från nazisterna och såg sedan till att den grekiska motståndsrörelsen lade ner vapnen. Detta var endast möjligt genom att revisionisterna i ledningen utnyttjade illegaliteten och de onormala förhållanden, som rådde under andra världskriget, till att fullständigt avskaffa den inre

partidemokratin, använda skrämselemetoder mot de tveksamma och steg för steg kapa den opposition, som växte fram mot den förda politiken, med disciplinära åtgärder.

I Sverige pågick samma kamp mellan den marxist-leninistiska och den modernt revisionistiska linjen i Sveriges Kommunistiska Parti mellan 1943–53, som ledde till att den ledande marxist-leninisten Set Persson isolerades både i centralkommittén och på 1953 års kongress. Det avgörande felet, som Set Persson begick, bestod i att han likaså inte i tid såg till att motsättningarna fördes ut till partiets medlemmar, så att de kunde mobiliseras. I stället höll han själv motsättningarna i det längsta inom centralkommittén, ja, faktiskt till dess att han var isolerad inom den. Ingen kan kämpa ensam, inte ens en ledare som Set Persson – omvänt kan inte flertalet, ens i ett kommunistiskt parti, kämpa utan ledning och ledare. Lenins ord, som riktades mot anarkister och ”vänster”kommunister som ansåg att massorna inte behövde ledare, är också tillämpliga på den inre partikampen i det kommunistiska partiet:

... inte en enda klass i historien har kommit till makten utan att frambringa sina politiska ledare, sina framstående representanter, som var i stånd att organisera en rörelse och leda denna. (citerat via Materiale til spørsmålet om Stalin, norsk utgåva, sid.14)

Eftersom medlemmarna i Sveriges Kommunistiska Parti inte på något sätt var mobiliserade i kampen mot den modernt revisionistiska linjen, så var det ingen tillfällighet att Set Persson också var helt isolerad på 1953 års kongress. Endast ett kongressombud stödde honom och detta i frågan om Set Persson överhuvudtaget hade rätt att ha en särmening gentemot majoriteten i centralkommittén!

Den revisionistiska Hagberg-Linderoth-Lager-falangen tänkte heller aldrig ge Set Persson någon möjlighet att mobilisera partiets medlemmar för sin linje. Tvärtom planerades hans snara uteslutning ur partiet och därför utträdde Set Persson frivilligt, hellre än att bli utesluten. De medlemmar i SKP, som krävde att Set Perssons kongresstal skulle publiceras, så att alla partimedlemmar kunde studera det, uteslöts utan pardon. När Set Persson själv skickade ut sitt tal till en del partimedlemmar, uppmanade partiledningen grundorganisationerna att ”med harm” ta avstånd från detta handlingssätt. När inte detta hjälpte, så ”planterade” de revisionistiska ledarna Set Perssons kongresstal på de borgerliga och socialdemokratiska tidningarnas redaktionsbord och beskyllde sedan Set Persson för att denne skulle ha skickat sitt tal till pressen. Detta var ett gement trick, en gemen provokation, för att försöka avleda medlemmarnas uppmärksamhet från motsättningarna i sakfrågorna.

Det har aldrig varit så i historien att en riktig linje automatiskt segrar eller att den har segrat utan kamp. Tvärtom kan en riktig linje bara utvecklas i kamp mot felaktiga linjer.

Ingenting kan uppnås utan offer, ingenting är riskfritt och seger föregås ofta av temporära bakslag. I kampen för marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tänkande inom Sveriges Kommunistiska Parti, i kampen för att försvara Sveriges Kommunistiska Partis andra kongress marxist-leninistiska linje och för att förhindra att den nya partihögern likviderar Sveriges Kommunistiska Parti, så måste vissa principer hållas i minnet, så måste vissa teorier för den inre partikampen fullständigt vederläggas, eljest är en seger för den marxist-leninistiska linjen omöjlig inom Sveriges Kommunistiska Parti:

I. Princippolitiken är den enda riktiga politiken.

Kärnfrågan i kampen mot en modernt revisionistisk och likvidatorisk linje, som har majoritet i ledningen, är att hålla fast vid en marxist-leninistisk linje och våga kämpa, våga vinna. Chou En-lai gjorde en lysande sammanfattning av denna inställning på Kinas Kommunistiska Partis tionde nationalkongress 24–28 augusti 1973:

Vid många tillfällen i det förgångna doldes en strömning av en annan och när den stora vågen kom, följde flertalet med den, medan bara ett fåtal stod den emot ... Det krävs av oss att vi gör vårt bästa för att i tid urskilja och rätta till sådana tendenser. När en felaktig strömning kommer emot oss och höjer sig som en väldig våg, får vi inte heller frukta att bli isolerade. Vi måste våga gå mot strömmen och tappert trotsa den. Ordförande Mao har uttalat: 'Det är en marxist-leninistisk princip att gå emot strömmen.' Ordförande Mao är ett exempel för oss och vår lärare, i det han har vågat gå mot strömmen och hålla fast vid den riktiga linjen i de tio striderna mellan två linjer inom partiet." (sid. 11, min fetstil)

Den kamp, som nu pågår inom Sveriges Kommunistiska Parti, är en barnlek jämfört med de strider, som kan stunda inom en inte alltför avlägsen framtid. Faran för ett tredje världskrig växer oavbrutet. Om Sverige angrips av den sovjetiska supermakten, så förutsätter ett långvarigt och utdraget motstånd, utvecklandet av ett folkkrig, att det kommunistiska partiets medlemmar vågar gå i spetsen för kampen och vågar kämpa med livet som insats.

Vad riskerar en partimedlem idag, om han för en principfast kamp mot likvidatorerna? På sin höjd förlust av partimedlemskapet. Men att förlora partimedlemskapet är ingenting slutgiltigt. Det är inte att likna vid förlusten av livhanken utan snarare vid en förkylning. Förkylningar brukar gå över. Om likvidatorerna utesluter tillräckligt många partimedlemmar, så att oppositionen inte

skulle ha några som helst möjligheter att segra på partiets tredje kongress, så kommer detta att vändas till sin motsats. Då tvingas oppositionen återbilda det kommunistiska partiet.

Om man inte själv för en klar politik från första början, så kan det omöjligt spridas och uppnås klarhet i partiet som helhet. Därför måste man göra upp med "teorier" i stil med att man inte skall "stöta sig med mellangruppen". Denna "teori" utgår från kortsiktiga beräkningar och föreställningen att man i den inre partikampen alltid måste sträva efter majoritet i varje givet läge. För att vinna en slutgiltig seger i den inre partikampen, så måste man emellertid utgå från en korrekt princippolitik från första stund och alltid dra en skarp skiljelinje gentemot opportunisterna. Det är omöjligt att dagtinga med en riktig princippolitik och göra eftergifter och kompromisser med likvidatorer i fråga om princippolitiken. En dylik "medelvägens" linje leder alltid till nederlag, eller som Stalin skriver:

Saken är den att motsättningarna kan övervinnas endast genom kamp för de och de principerna, för de och de målen och för de och de metoderna i kampen, vilken leder till målet. Man kan och bör gå med på alla slags överenskommelser med de oliktankande inom partiet då det gäller dagspolitiska frågor, frågor av rent praktisk natur. Men om dessa frågor är förknippade med principiella meningsskiljaktigheter är ingen överenskommelse, ingen "medelväg" i stånd att rädda saken. Det finns inte och kan inte finnas någon "medelväg" i frågor av principiell natur. Antingen de ena eller de andra principerna måste läggas till grund för partiets arbete. "Medelvägen" i principfrågor är en "väg" till hjärnornas mörkläggnings, en "väg" till meningsskiljaktigheternas utsuddande, en "väg" till partiets ideologiska urartning, en "väg" till partiets ideologiska död. (J. V. Stalin i Än en gång om den socialdemokratiska avvikelsen i vårt parti -FFLPFS Moskva 1955, sid. 6)

2. "Majoriteten har alltid rätt!" är en revisionistisk linje.

Den demokratiska centralismen innebär att förena största möjliga demokrati inom partiet med ett strikt enhetligt handlande utåt. En "järnhård disciplin", för att tala med Stalin, kan endast vara medveten. Denna uppfattning har bäst formulerats av Mao Tse-tung:

Vad menas med centralism? För det första måste det finnas en koncentration av riktiga idéer. Enighet i förståelse, i politik, plan, ledning och handling nås på basis av en koncentration av riktiga idéer. Detta är enighet genom centralism. Men om alla som det angår fortfarande inte är klara över problemen, om deras åsikter fortfarande inte är uttalade eller deras ilska fortfarande inte är ventilerad, hur kan man då uppnå denna enighet genom centralism? Utan demokrati är det

omöjligt att summera erfarenheterna på ett riktigt sätt. Utan demokrati, utan idéer som kommer från massorna, är det omöjligt att förvärva bra linjer, principer, politiska riktlinjer eller metoder.”(citerat från Marxistiskt Forum nr 6/78)

Men, om majoriteten i ledningen – eller majoriteten över huvudtaget i partiet – inte respekterar partidemokratin eller partiets stadgar, utan sätter sig över dessa, inför steg för steg en byråkratisk centralism, maximalt försvårar en öppen åsiktskamp och kränker medlemmarnas och minoritetens rättigheter, har man då rätt att sätta sig över dessa majoritetsbeslut?

Den logik, som hävdar att en majoritet i det kommunistiska partiets ledning kan sätta sig över partiets stadgar, urholka partidemokratin bäst den vill och kränka minoritetens rättigheter i ledningen liksom medlemmarnas rättigheter i partiet överhuvudtaget, men att minoriteten i ledningen och partiets medlemmar inte kan sätta sig över dessa beslut trots att partidemokratin åsidosätts, partiets stadgar inte tillämpas samt att minoritetens och medlemmarnas kränks, är rakt igenom revisionistisk.

Denna logik betyder att när väl opportunisterna har kommit i majoritet i det kommunistiska partiets ledning, så kan de göra exakt vad som helst. Minoriteten i ledningen och partiets medlemmar skall underordna sig dessa majoritetsbeslut till varje pris – det spelar ingen roll vad som än beslutas. Om SKP:s medlemmar skall gå i ”Strömmen”, så skall de gå ner i ”Strömmen”.

En opportunistisk majoritet i det kommunistiska partiets ledning skall således i kraft av sin majoritet kunna sätta partidemokratin ur spel, i praktiken upphäva stadgarna och kränka minoritetens och medlemmarnas rättigheter, som emellertid lugnt skall foga sig i detta. Detta är en bekväm logik för revisionister. Faktum är att det är politiskt självmord för marxist-leninister att acceptera eller i praktiken underordna sig denna logik.

Det är riktigt och nödvändigt att ta upp kampen från första stund mot en partifientlig strömning, som angriper den demokratiska centralismens grundval och omöjliggör en öppen åsiktskamp. Det är en principfråga att kampen måste resas – den exakta tidpunkten, det exakta läget är däremot en lämplighetsfråga, en taktisk fråga. Om det inte förs en beslutsam kamp emot en framväxande byråkratisk centralism, så kommer det kommunistiska partiet att likvideras, eftersom den byråkratiska centralismen är ett medel, en hävstång, för en i övrigt revisionistisk politik. Hellre då:

Men partiet kan ändå komma att sprängas, om partiledningen diktatoriskt söker att hålla medlemmarna i ’en blind partidisciplin’, för att med hjälp av denna föra partiet på avvägar. Då kommer förr eller senare den splittring i åsikter, som redan råder i partiet, att övergå till en sådan

situation, om vilken Lenin skrev att ”sprängning är likväl bättre än förvirring, som hindrar partiets ideologiska som teoretiska och revolutionära tillväxt och mognande och dess eniga, verkligt organiserade, verkligt praktiska arbete, som förbereder proletariats diktatur.” (Set Persson i Vem utnyttjar fiendepressen?, min kursiv)

3. Det är rätt att organisera det kommunistiska partiets medlemmar till försvar för den marxist-leninistiska linjen – det är endast likvidatorerna som fraktionerar.

I ett läge, då det kommunistiska partiets existens är hotat, då partidemokratin har undergrävts, stadgarna sätts ur spel och minoritetens, eller medlemmarnas, rättigheter kränks, så måste marxist-leninisterna organisera försvaret av den marxist-leninistiska linjen. Då är det inte längre möjligt att vända andra kinden till. Det är detsamma som att passivt avvakta ett nederlag.

Vilken är marxist-leninisternas plattform? Den är att försvara marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tänkande och andra kongressens linje. Andra kongressens linje är Sveriges Kommunistiska Partis linje, den gällande partilinjen. Marxist-leninisterna i Sveriges Kommunistiska Parti har aldrig försökt dölja att detta är deras plattform. De har hela tiden kämpat öppet för sin linje, men likvidatorerna har alltsedan januari 1978 maximalt försökt försvåra att de marxist-leninistiska ståndpunkterna skall komma alla partimedlemmar till del.

Det är den nya partihögern, som är de verkliga fraktionisterna. De har upprättat en likvidatorisk plattform, som strider emot andra kongressens linje, och tog makten i partistyrelsen januari 1978 – inte genom att öppet mobilisera medlemmarna för sin linje – utan genom fraktionsmakeri, kottiverksamhet och ränksmideri, kort sagt genom en kupp. Deras ledande företrädare har bedrivit fraktionsverksamhet alltsedan andra kongressen, fört ut interna motsättningar utanför partiet och samordnat sin fraktionella verksamhet med utanförstående, icke-partimedlemmar.

I dag har de inga som helst skrupler när det gäller att vinna tillbaka anhängare till Bo Gustafssons/Sture Rings modernt revisionistiska falang. Faktum är att den nya partihögern uppträder som en regelrätt fraktion mot Sveriges Kommunistiska Parti i och med att den upprättat en likvidatorisk plattform, attackerat den demokratiska centralismens grundval och den öppna åsiktskampen.

Försvar för andra kongressens linje, försvar för parti demokratin och den öppna åsiktskampen, kan därför aldrig betecknas som fraktionsmakeri. Det är lika rättmätigt och hedervärt som att modigt och beslutsamt kämpa mot utländska ockupanter, som härtagit Sverige, som naturligtvis kommer att illegalisera all motståndskamp.

Därför är det omöjligt att föra kampen på likvidatorernas villkor – därför är det omöjligt att ens föra en diskussion på likvidatorernas villkor.

Det är rätt att försvara marxismen-leninismen Mao Tse tungs tänkande och SKP:s andra kongress marxist-leninistiska huvudlinje, partidemokratien och den öppna åsiktskampen – det är fel att tillåta den nya partihögern upprätta en likvidatorisk plattform och uppträda som en fraktion gentemot hela partiet.

Greger Bogården

[← Föregående Inlägg](#)

[Nästa Inlägg →](#)

Marxistiskt Forum utges av Kommunistiska Föreningen | www.kommunisten.nu | © 2022 Marxistiskt Forum